

РЕШЕНИЕ

№ 6428

гр. София, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 154 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Д.Б.А.

при участието на секретаря С.С.Ц.

като разгледа докладваното от Д.Б.А. Гражданско дело № 20231110108027 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, подадена от /фирма/, ЕИК *****, против Д. Х. Т. – Е. ЕГН *****, с която са предявени иски с правно основание чл. 422 ГПК във вр. чл.79, ал. 1, предл. първо ЗЗД, вр. чл. 149 и чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД при спазване на разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от ГПК.

Ищецът твърди, че между него и ответника в качеството му на потребител на топлинна енергия по смисъла на чл. 153 ЗЕ е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия за битови нужди, по отношение на следния имот – апартамент, находящ се в *****, с аб. № *****. В исковата молба се сочи също, че след сключено споразумение с ответника останала сума за плащане в размер на 782, 61 лева главница за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г., сумата от 154,18 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за доставена от дружеството и незаплатена топлинна енергия за периода 15.09.2020 г. – 30.08.2022 г., сумата от 20,99 лв., преставляваща цена на извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.08.2019 г. до м.09.2020 г., и сумата от 4,74 лв., представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 01.10.2019 г. – 30.08.2022 г., ведно със законната лихва за забава от 16.09.2022 г. до окончателното плащане. Поради това ищецът депозирал заявление по реда на чл. 410 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение за посочените суми, като било образувано ч.гр.д. № 50638/2022 г. по описа на СРС, 154 състав. Районният съд уважил заявлението, като издал заповед за изпълнение на парично задължение срещу ответника, като разпоредил същият да заплати на заявителя претендираните суми. Препис от заповедта е бил връчен на длъжника по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК, поради което са предявени настоящите иски.

Ищецът сочи също, че за процесния период действали Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от /фирма/ на потребители в гр. София, приети с Решение от 2016 г. на ДКЕВР. В раздел IX от Общите условия бил определен реда и срока, в който купувачите са длъжни да плащат месечните дължими суми за топлинна енергия, а именно: в 45-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на продавача. С оглед така установения срок за плащане, ищецът счита, че насрещната страна по договорното задължение е изпаднала в забава по отношение на задължението си за плащане на паричната сума. Поддържа, че услугата дялово разпределение е извършвана

през процесния период от *****, с което дружество за целта бил сключен договор съгласно чл. 139б ЗЕ.

Искането е съдът да признае за установено, че Д. Х. Т. - Е., ЕГН *****, дължи на ***** сумата в размер на 782, 61 лева главница за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г., сумата от 154,18 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за доставена от дружеството и незаплатена топлинна енергия за периода 15.09.2020 г. – 30.08.2022 г., сумата от 20,99 лв., представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.08.2019 г. до м.09.2020 г., и сумата от 4,74 лв., представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 01.10.2019 г. – 30.08.2022 г., ведно със законната лихва за забава от 16.09.2022 г. до окончателното плащане., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 07.10.2022 г. по ч.гр.д. № 50631/2022 г. по описа на СРС, 154 състав.

След изпълнение на процедурата по връчване на исковата молба е постъпил в срок отговор от ответника. Със същия оспорва предявените искове. Възражава изцяло срещу претендираните от ищеца суми за главница, лихви, дялово разпределение и разноски по делото. Прави възражение за изтекла 3- годишна давност в полза на ответника. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените искове като неоснователни и недоказани. Претендира разноски.

Третото лице – помагач ***** изразява становище за основателност на исковете.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Като писмено доказателство по делото е приет нотариален акт за продажба на недвижим имот № 142, дело № 23210/1993 г., съставен от нотариус Кс. Б., от който се установява, че на 10.09.1993 г. ответницата Д. Х. Т. – Е. е придобила собствеността върху процесния недвижим имот – апартамент № 11, находящ се в ***** Представен е и Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 101, том IV, рег. № ****, дело № 641/2020 г., от който се установява, че на 15.10.2020 г. ответницата е продала процесния недвижим имот на трето лице.

От представения по делото протокол от ОС на етажните собственици в жилищната сграда, находяща се в ***** е видно, че е взето решение за сключване на договор с *****, като е представен и списък на етажните собственици, живущи в процесната жилищна сграда.

От представения договор между ***** и ЕС се установява, че за сградата в режим на етажна собственост, находяща се на адрес: *****, е възложено на ***** да достави и монтира термостатни вентили, термостатни глави и индикатори за разпределение на разхода на топлинна енергия, както и да извършва индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода, вкл. издаване на обща и индивидуални сметки.

Видно от представения договор № Д-О-67/03.06.2020 г., ищецът е възложил на ***** да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост.

Представени са съобщения към фактури за ежемесечното начисление на доставена топлинна енергия за процесния период.

Приети са Общи условия за продажба на топлинна енергия на битови абонати от ***** на клиенти в гр.С. (ОУ-2016г.), одобрени от КЕВР, в сила от 10.07.2016 г.

От приетите по делото от третото лице-помагач писмени доказателства се установява, че през процесния период за топлоснабдения недвижим имот са издадени две изравнителни сметки за отоплителен сезон 01.05.2020 г.-30.04.2021 г. и 01.05.2021 г.-30.04.2022 г.

По исковете с правно основание чл.422 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 149 и чл. 150 ЗЕ:

Предявените искове са допустими като предявени в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК, при наличие на подадено в срок възражение срещу заповедта и в предметните и субективни предели на заявлението и издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

За основателността на исковете ищецът следва да установи, че спорното право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на договорни отношения между страните за доставката на топлинна енергия, обема на реално доставената на ответника топлинна енергия за процесния период, както и че нейната стойност възлиза именно на спорната сума. С оглед заявената установителна претенция за дължима мораторна лихва, следва да ангажира доказателства за съществуването на главното парично вземане, настъпилата изискуемост и изпадането на ответниците в забава за изпълнение.

Ответницата следва да ангажира доказателства за правоунищожаващи, правоизключващи или правопогасяващи възражения срещу съществуването на вземането, респективно срещу изискуемостта на вземането. В тежест на ответницата е да докаже погасяване на дълга на падежа.

През процесния период е приложим Законът за енергетиката, обнародван в Държавен вестник, от 9.12.2003 г., в сила от 05.03.2004 г. Според разпоредбата на чл. 149, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия в изрично уредените хипотези на разпоредбата, между производител и топлопреносното предприятие, производител и пряко присъединени клиенти на топлинна енергия за небитови нужди, топлопреносно предприятие и клиенти на топлинна енергия за небитови нужди, топлопреносно предприятие и асоциации на клиентите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост, топлопреносно предприятие и доставчик на топлинна енергия, доставчик на топлинна енергия и клиентите в сграда - етажна собственост. Продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, приети по предложение на топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. В чл. 150, ал. 2 ЗЕ е въведено задължение топлопреносните предприятия да публикуват одобрените от комисията общи условия най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване, като общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите. Ответникът не излага възражения относно спазването на реда за публикуване на Общите условия на ищцовото дружество, поради което следва да се приеме, че Общите условия на ***** са влезли в сила към исковия период. Чл. 150, ал. 3 ЗЕ предвижда, че в срок до 30 дни след влизането в сила на Общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия, като предложените от потребителите и приети от топлопреносните предприятия специални условия се отразяват в писмени допълнителни споразумения.

Съобразно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ (в сила от 17.07.2012 г.) всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ в актуалната редакция, приложима за процесния период, определя субектите, имащи качеството на страна по облигационното правоотношение с топлопреносното предприятие. Според § 1 на чл. 42 от допълнителните разпоредби на Закона за енергетиката "битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди.

Съобразно тълкувателно решение № 2 от 25.05.2017 г. на ВКС по т. д. № 2/2016 г., ОСГК, с приемането на Закона за енергетиката законодателят регламентира доставката на топлинна енергия в сгради под режим на етажна собственост като услуга, която се ползва от самата етажна собственост. Макар последната да не е персонифицирана, за отношенията в енергетиката законодателят я разглежда като колективен субект, явяващ се самостоятелен потребител на услугата „доставка на централно отопление“. Поради особения правен субект - сграда в режим на етажна собственост, е въведено изискване решенията да се вземат с мнозинство, което за присъединяване и от присъединяване следва да е квалифицирано. В решението е прието, че при доставката на централно отопление в сградите под режим на етажна собственост искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик (той не би могъл да получи енергията, без да ползва сградната инсталация като обща част), а от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. В отношенията в областта на енергетиката,

законодателят приема, че потребител на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата.

С оглед на гореизложената нормативна уредба е видно, че възникването на облигационно отношение, съответно и качеството клиент на топлинна енергия, е обусловено единствено от това кой е титуляр на правото на собственост или вещно право на ползване върху съответния топлоснабден имот, явяващ се част от сграда – етажна собственост, т.е. облигационното отношение между топлопреносното предприятие и титуляра на това право възниква с придобиването на правото на собственост или вещно право на ползване и се прекратява със загубването на същите.

От представените и приети по делото писмени доказателства - нотариален акт за продажба на недвижим имот № 142, дело № 23210/1993 г., съставен от нотариус Кс. Б., се установява, че на 10.09.1993 г. ответницата Д. Х. Т. – Е. е придобила собствеността върху следния недвижим имот – апартамент № 11, находящ се в ***** . Видно от представения нотариален акт за продажба на недвижим имот № 101, том IV, рег. № ****, дело № 641/2020 г., отвеницата на 15.10.2020 г. е продала процесния недвижим имот на трето лице. Ето защо съдът намира за установено, че ответницата е била собственик на имота през част от исковия период – от 01.05.2019 г. до 14.10.2020 г., което налага приемането на извод, че през периода от 01.05.2019 г. до 14.10.2020 г. ответницата е имала качеството на потребители на топлинна енергия по смисъла на чл. 153, ал. 1 ЗЕ.

В съответствие с чл. 155, ал. 1, т. 2 ЗЕ и уговореното в чл. 32 от Общите условия сумите за топлинна енергия за процесния период са начислявани от ищеца по прогнозни месечни вноски, за които са издавани фактури, като след края на отоплителния период са изготвяни изравнителни сметки от дружеството, извършващо дялово разпределение, в случая *****, като с оглед коректното отразяване на стойностите за конкретния период, в издаваните изравнителни сметки взаимоотношенията между страните са уреждани при спазване на приложимата нормативна уредба, поради което подлежи на заплащане от потребителя реално изразходваната от него енергия за целия отчетен период съобразно реалното му потребление, което в процесния случай съответства на начисл.та сградна инсталация.

Предвид изложеното, след като по делото е установено наличието на валидно договорно правоотношение между страните за доставка на топлинна енергия през част от исковия период и доколкото ответницата не оспорва количеството и стойностите на доставената топлинна енергия, то искът за нейната цена се явява доказан по основание и размер. Доколкото ответницата е материалноправно легитимиран да отговаря само за задълженията за периода, в който е била собственик на имота – от 01.05.2019 г. до 14.10.2020 г., съдът приема, че предявения иск се явява основателен за сумата от 699,27 лева, представляваща топлинна енергия доставена за периода от 01.05.2019 г. до 14.10.2020 г., изчисл. по реда на чл. 162 от ГПК на база представените по делото общи фактури № 1005501585 и № 1014046584, като в останалата част до пълния предявен размер от 782,61 лева, както и за периода от 15.10.2019 г. до 30.04.2021 г. искът следва да се отхвърли.

Ответницата своевременно е навела възражение за погасяването по давност на част от вземането на ищеца. Приложима в случая е кратката тригодишна давност. Съгласно задължителните разяснения на ОСГТК на ВКС, дадени в ТР № 3/2011 г. от 18.05.2012 г., вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги представляват „периодични плащания“ по смисъл на чл. чл.111, б. „в“ ЗЗД и се погасяват с изтичане на кратката тригодишна погасителна давност. Съгласно разпоредбата на чл. 114 ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В раздел „Заплащане на ТЕ“ от ОУ е определен реда и срока, по който купувачите на ТЕ са длъжни да заплащат месечните дължими суми. Това трябва да стане в 45-дневен след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно това и на основание разпоредбата на чл. 70 ЗЗД следва, че срокът за заплащане на задължението е уговорен в полза на длъжника, което означава, че преди изтичането на срока задължението е платимо, но не е изискуемо. Поради ненастъпилата изискуемост, както е посочено в разпоредбата на чл. 114 ЗЗД, давност за вземания, които не са изискуеми не тече. В конкретния случай исковият период обхваща времето от м.05.2019 г. до м.04.2021 г. С оглед на горното и на основание чл. 116 б. „б“ ЗЗД с подаването на

заявлението за издаване на заповед за изпълнение давността е прекъсната на 16.09.2022 г. Отделно от това, следва да се съобрази и разпоредбата на чл.3, т.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение в първоначалната ѝ редакция /ДВ, бр. 28/28.03.2020 г., в сила от 13.03.2020 г./, съгласно която спират да текат от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права или се пораждаат задължения за частноправните субекти. Със ЗИД на ЗМДВИП /ДВ, бр. 34/9.04.2020 г./ нормата на чл.3, т.2 е изменена, като отпадат „и други срокове“, а в § 13 т.3Р на ЗИД на ЗМДВИП /изм. и доп., ДВ, бр. 44 от 13.05.2020 г. в сила от 14.05.2020 г./ е предвидено, че сроковете по чл. 3, т. 1 и т. 2 относно „други срокове“ в досегашната редакция и по отменената т. 3, спрени от обявяването на извънредното положение до влизането в сила на този закон, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването му в „Държавен вестник“. Ето защо, за периода от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. /общо 70 дни/ давност спрямо процесните вземания не е текла.

Предвид гореизложеното и съобразявайки периода, в който давност не е текла, съдът намира, че спрямо предявените в настоящото производство вземания не е изтекла тригодишната погасителна давност. В случая най-старото задължение – вземането за месец 05.2019 г. е с падеж 15.07.2019 г., от която дата до подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 16.09.2022 г. и съобразявайки периода от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. когато давност не е текла, не е изтекъл период по-дълъг от три години, поради което възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно.

Предвид изложеното искът за установяване дължимост на главницата за топлинна енергия е основателен за сумата от 699,27 лева, представляваща топлинна енергия доставена за периода от 01.05.2019 г. до 14.10.2020 г. изчисл. по реда на чл. 162 от ГПК, като в останалата си част до пълния предявен размер от 782,61 лева, както и за периода от 15.10.2019 г. до 30.04.2021 г. искът следва да се отхвърли.

Според чл.36, ал.2 от общите условия редът и начинът на заплащане на услугата "дялово разпределение" се определя от продавача, съгласувано с търговците извършващи услугата дялово разпределение, а според чл. 22 от същите условия „дялово разпределение“ се заплаща на продавача – *****, от което следва, че именно на ищцовото дружество следва да бъдат заплатени сумите за дялово разпределение, за процесния период, съобразно заключението на съдебно-счетоводната експертиза за процесния период. Доколкото между страните не е спорно, а и видно от приетите писмени доказателства се установява, че дължимата стойност на услугата за дялово разпределение възлиза в размер на 20,99 лева за периода от м.08.2019г. до м.09.2020г. Предвид изложеното искът за установяване дължимост на главницата за дялово разпределение е основателен и следва да бъде уважен за пълния предявен размер.

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

По исковете по чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че главното парично задължение е възникнало, че е настъпила неговата изискуемост, както и че размерът на лихвата за забава възлиза на претендираната сума.

С исквата молба ищецът претендира мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия в размер на 154,18 лева за периода от 15.09.2020 г. до 30.08.2022 г., както и мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение в размер на 4,74 лева за периода от 01.10.2019 г. до 30.08.2022 г.

С оглед предвиденото в разпоредбата на чл. 84, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите, когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му, като съобразно чл. 33, ал. 1 от Общите условия от 2016 г. плащането на цената на доставяната топлинна енергия е дължимо в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД след изтичането на този срок потребителят на топлинна енергия изпада в забава и дължи мораторна лихва по чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД върху неизпълнените задължения. Искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в случая е установен по основание предвид наличието на главен дълг и забава в плащането му. Доколкото главното задължение е възникнало като срочно, изпадането в забава не е обусловено от изпращането на покана до длъжника.

Предвид извода на съда за основателността на част от претендираната главница за топлинна енергия за част от претендирания период, претенцията с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да се изчисли върху установената в производството главница за топлинна енергия (699,27 лева), с оглед акцесорния характер на вземането за лихва. Съдът като

съобрази извършените от експерта по приетата съдебно-счетоводна експертиза изчисления и на основание чл.162 ГПК намира, че мораторната лихва върху главницата за доставена топлинна енергия възлиза в размер на 137,76 лева.

Предвид изложеното искът за установяване дължимост на мораторна лихва върху претендираната главница следва да бъде уважен до размера от 137,76 лева, като за разликата до пълния предявен размер от 154,18 лева следва да бъде отхвърлен.

По предявения иск за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение, съдът намира, че същият следва да бъде уважен за пълния предявен размер от 4,74 лева.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от спора право на разноски имат и двете страни. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да се присъдят разноски за производството съразмерно на уважената част от исковете в размер на 515,40 лева, от общо сторени разноски в размер на 575,00 лева за държавна такса, депозити за осособен представител и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, което на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ съдът определя на 100 лева.

Съгласно т.12 на Тълкувателно решение № 4/18.06.2014, постановено по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС съдът в исковото производство следва да се произнесе и по сторените в протеклото заповедно производство разноски. Видно от представените доказателства заявителят е сторил разноски в размер на 25 лева за държавна такса и 50 лева за възнаграждение за юрисконсулт, като съобразно уважената част от предявените искове и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да му бъде присъдена сумата в общ размер на 67,23 лева.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноски имат и ответницата съразмерно на отхвърлената част от исковете. В случая обаче ответницата не е заявила искане за присъждане на разноски, поради което съдът не дължи произнасяне в тази част.

Воден от горното, Софийски районен съд, 154 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове с правно основание чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД, вр. чл. 149 и сл. 3Е и чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, че Д. Х. Т. – Е., ЕГН *****, с адрес: *****, дължи на *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано от А.А.-изпълнителен директор следните суми: **699,27 лева** – главница, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 14.10.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 16.09.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, сума в размер на **137,76 лева** - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 30.08.2022 г., сума в размер на **20,99 лева**, представляваща цена за извършено дялово разпределение за периода 01.08.2019 г. до 30.09.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 16.09.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сума в размер на **4,74 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.10.2019 г. до 30.08.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение от 07.10.2022 г. по ч.гр.д. № 50638/2022 г. на СРС, 154 състав като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за топлинна енергия над сумата от 699,27 лева до пълния предявен размер от 782,61 лева и за периода 15.10.2020 г. до 30.04.2021 г., както и иска за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия над сумата над 137,76 лева до пълния предявен размер от 154,18 лева.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Д. Х. Т. – Е. ЕГН *****, с адрес: *****, да заплати на *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано от А.А.-изпълнителен директор, сумата в размер на **515,40 лева**, представляваща сторени в настоящото производство разноски и сумата в размер на **67,23 лева**, представляваща сторени разноски по ч.гр.д. № 50638/2022 г. на СРС, 154 състав.

Решението е постановено с участието на трето лице-помагач, конституирано на

страната на ищеца – *****.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____